

Gömülürken mezarının üstünde tepinmek. Ruhunu, alacakaranlıkta kalmış hatıranı, gelmiş olduğun dünyaya bırakmadığın izi –arkandan ağlayanlar dışında ve onlar da zaten üç gün sonra gülecekler– ve hepimizin yakardığı bu zamanın *selfie* tanrılarının saniyelik kutsamasını. Az sonra unutulacaksın ve dünya sensiz devam edecek.

Hayatından bedbahtlığı alsak ne kalır?

Bensiz bir dünyayı hayal etmek zor, belediyenin yola kazdığı çukur bile dünyayı tahmin etmediğim kadar değiştiriyor, mezarımdan daha etkili... Bu zamanın tüm dertleri, önemli problemleri, idealleri ve eksikleri, yavaşlığı ve hızı, tadı ve kekreligi üzerimden çok geçmeden anlamını kaybediyor. Roma'nın tanrıları bir zamanlar ne kadar da gerçekti, Jupiter herkesin cezasını versin ve Mars savaşçılarımızı kutsasın ve sonra nasıl da kağıtlarda asılı kelimeler haline geldiler. (Çoğu bunu da yapamadı.) Julius Caesar'a tapan bir kült varmış, 400 sene kadar devam etmiş, Roma şehri 476'da yağmalandığında hala yaşayan bir kült diyorlar... *Kemal kültü* şu an canlı duruyor ama 400 sene yaşayabilir mi? *Gavur yaşatmış*.

Geçip gittiğinde işte coşkuyla gömecekler. En fazla Caesar kadar bir kült olabilirsin ama o da olamazsın, çünkü Galya'yı fethetmedin ve o zamandan beri kültler artık *kendi tanrılarını kendi üretmeye* başladı. İlerleme dedikleri bu, tanrılarımızı taştan veya peynirden değil, kelimelerden üretiyoruz, daha esnek bir malzeme bu, nereye çeksek oraya gidiyor. Sen en fazla bir kült nesnesi olabilirsin ama olduğun nesnenin de seninle bir ilgisi kalmaz. Kaçış yok, yokluk kader.

Beni coşkuyla gömecekler. Artık onlar için bir *mesele* olmayacağım. Seven üç beş kişi için ömürlerinin sonuna kadar bir hatıra, silik, sonra onlar da içlerindeki yaşatamadan öldüklerinde, izim silinmiş, dünya tamamen bensiz kalmış olacak.